53e jaar. — Nr 153. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 22 December.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week :	6 fr.	per jaar.
Twee - -	5	-
Een - -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

CONCORDIA. — BUITENGEWONE VERTOONING Woensdag 26 December (Tweede Kerstdag),
om 7 1/2 ure stipt, door de HH. Meesters van het Patronaat Sint-Jozef, ten voordeele van dit werk. — Zie verder het programma.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 22 DECEMBER 1906

DE GEABONNEERDEN, die den POSTRIJDER niet regelmatig zouden ontvangen, worden verzocht er ons onmiddelijk kennis van te geven.

VAN ALLES WAT.

De « gezegende » muilplaag, schrijft « DE LANDBOUW » door de liberalen en socialisten uit ganscher hart gewenscht om plezier te doen aan onze brave landbouwers, breidt zich ongelukkiglijk meer en meer uit. Droevig voor onze landbouwers, die groote, onherstelbare verliezen in hunne stallen ondergaan. Wat zeggen nu de liberalen en socialisten, die de « gezegende » muilplaag in het land geroepen hebben ?

Niets, sedert verscheidene weken geen woord meer in de FLANDRE, in HET VADERLAND, in VOORUIT, enz.

Waarom spreken ze niet ?

Waarom betalen ze uit hunnen zak de schade niet, veroorzaakt door de « gezegende » muilplaag !!!

Wij bedanken nog eens te meer den heer Minister van Landbouw, baron Van der Bruggen, die al de maatregelen neemt die noodzakelijk zijn. Wij bedanken ook de catholieke landbouwvertegenwoordigers, die in de Kamer den heer Minister ondersteunen en al de maatregelen doen nemen om de muilplaag tegen te houden.

En wij schandvlekken de liberalen en socialisten, die nadat ze de « gezegende » muilplaag in het land geroepen hebben, GEEN WOORD van spijt hebben voor de talrijke landbouwers die schade lijden, door hun vee aangetast te zien van de « gezegende » muilplaag.

Landbouwers : Ge kent nu uwe vrienden.

* * *

De MONITEUR van 5 dezer heeft de opgave afgekondigd van den toestand der Spaar- en Lijfrentkas, op 31 Augustus. Deze opgave bevat, onder andere, de volgende belangwekkende cijfers :

« De portefeuille bevat 251,832,618-35 fr. in voorloopige en 585,279,554-88 in bepaalde plaatsingen. Op deze laatste plaatsingen zijn er loopende en niet ontvangene intresten voor eene som van fr. 5,679,313-47. »

« De capitalen aan de storters verschuldigd op spaarboekjes bedragen 17,375,245-62 fr. voor de openbare instellingen en 770,592,722-59 voor de bijzonderen. Te zamen fr. 787,965,071-22. »

« De titularissen van Belgische renteboekjes komen op de tabel voor met eene som van 381,664,809 frank.

« Wie zal zeggen hoeveel werk, orde, spaarzaamheid en gezonde wilskracht die ontzaglijke cijfers verbeelden ! »

* * *

Men zou zeggen dat citoyen Vandervelde de aanleider der belgische socialisten, stilaan tot bezadigde gedachten komt en niet langer meer met de groote schreeuwers zijner partij tegen onze grondwettelijke instelling wil huilen. In het laatste nummer van den « AVENIR SOCIAL, » schrijft hij dat de Belgische grondwet, in haren tijd, de vrijzinnigste van gansch Europa was, en nu nog aan onze landgenooten meer vrijheid verzekert dan men er in de Fransche Republiek geniet. Hij voegt erbij dat de Belgen er alle belang bij hebben Belgen te blijven, en geen Franschmans, Duitschers of Hollanders te willen worden. Eindelijk schrijft hij nog dat de handhaving onzer nationaliteit eene der hoofdvoorwaarden van den internationalen vrede is.

Citoyen Vandervelde schijnt zich dus voor goed af te scheiden van de socialistische dweepers, die van de afschaffing der grenzen en van de instelling eener wereldrepubliek droomen.

* * *

DE GODSDIENSTOORLOG woedt voor goed in Frankrijk. De scheidingswet wordt in alle hare strengheid door de frammaçons toegepast. H. H. de Aartsbisschop en de Bisschoppen worden uit hunne paleizen verdreven, de Seminaristen uit de seminariën, de Pastoors uit de pastorijen ; de Cathedralen en kerken zullen weldra gesloten worden en tot theater, danszalen en pakhuizen dienen.

Eene huiszoeking werd gedaan ter Nunciatuur te Parijs en Z. H. Mgr Montagnini werd op bevel van 't maconniek ministerie door de policie uit 't land verdreven. Plaatsgebrek laat aan een weekblad niet toe hem er verder over uit te wijden. Wij zullen meer dan eens de gelegenheid hebben de aandacht onze geachte lezers op die helsche vervolgingen in te roepen en te herinneren dat het zelfde lot ons, Belgen, zou beschoren zijn moe ten de liberalen en socialisten hier meester worden.

* * *

BIJ DEN MINISTER. — MM Polet, Gravis, Pitsaer en Carluyvels, afgevaardigden van de landbouwgroep, werden Woensdag, om 11 1/2 u. e. in gehoor ontvangen door M. den minister van spoorwegen, bij wien zij levendig hebben aangedrongen om de vermindering te bekomen van den vervoerprijs der suikerbeeten.

* * *

VOOR HET VEE. — De luchtgesteltenis heeft grooten invloed op de dieren evenals op de menschen.

Huisdieren zijn meer gevoelig aan de verandering der luchtgesteltenis dan wilde dieren.

De stallen voor het vee moeten 's winters warm zijn en vrij van tochten.

Dieren die in koude stallen staan, hebben meer voeder noodig dan deze welke warme stallen hebben.

De spijsvertering brengt warmte bij : als de stal koud is, verliezen de dieren spoediger die warmte ; ze moeten dus meer voeder verteren om den noodigen warmtegraad te behouden.

Bijgevolg zal een zorgvuldige landbouwer zorgen dat de dilte boven de koeien, enz., bedekt zij met eene dikke laag stroo of hooi ; dat de deuren dicht zijn en de luchtgaten gestopt. Dat zal dubbel voordeel zijn : de dieren zullen minder voedsel behoeven en ze zullen gezonder zijn.

Kerstfeest.

Door alle landen heen klinkt op dezen dag een lied van vreugde en genoegen. Alle stervelingen die besef en geloof hebben, gevoelen, op dezen liefelijken dag, iets in hun hart, waarvan zij zich misschien geen rekenschap kunnen geven. Het feest van Kerstmis heeft voor iederen Kristenmensch iets aantrekkelijks, iets hartroerends, iets wat hem boeit.

De rijken stroomen naar de kribbe, waar zij hunne offergiften brengen, giften die zij met milde hand uitdeelen aan de broeders van den kleinen Jezus, die eens zeide : « Wat gij aan den minsten der mijnen zult doen, dat hebt gij aan Mij gedaan. »

Zij staan bij de kribbe van het arm Goddelijk Kind, dat van af zijn strooien bedje de handjes tot hen uitstrekt en uitroept : Hier nevens mij in die arme en naakte hut liggen mijne broeders in de koude vol honger en ontbering, voor hen vraag ik onderstand en hulp.

Door het sprekend voorbeeld van den Goddelijken Verlosser worden zij getroffen ; zij geven aalmoezen, bidden en danken God, den Gever aller gaven, en gaan verlicht en getroost weg.

* * *

Doch de werkman vooral gevoelt op dezen schoonen dag vreugde en tevredenheid. Voor hem is het Kerstfeest iets meer nog dan voor de rijken. De werkman ziet in den pasgeboren Verlosser zijnen Broeder, die door zijne menschwording, door zijne nederigheid en door zijne armoede aan hem gelijk geworden is.

« Ik ben de zoon eens timmermans, zoo zegt Hij hun. Van uit het hoogste der Hemelen ben Ik van den oneindig rijken troon afgedaald tot den armen werkmansstand. Ik heb aan u willen gelijk worden, om u te leeren dat gij geen reden hebt om over uw lot te klagen. »

En de werkman, dat wil zeggen : alwie in 't zweet zijns aanschijns zijn brood moet verdienen, staat vol bewondering, vol hoop en troost bij de kribbe van den pasgeboren God-mensch. Hij denkt bij zich zelven dat de werkmansstand verheven moet zijn in de oogen van God, dewijl Deze hem uitgekozen heeft boven alle andere standen. Het moet dus den weg zijn, die bijzonder geschikt is om den mensch tot zijn eeuwig geluk te brengen.

En de werkman, door het voorbeeld der Goddelijke kribbe opgewekt, gaat tevreden en getroost weg.

* * *

De Kribbe geeft ook hare lessen :

Zij leert den rijken van hoeveel waarde in het oog van God de schatten der wereld zijn, dewijl Hij ze verracht en de armoede verkozen heeft.

De Kribbe is eene veroordeeling voor hen, die hun hart hechten aan de aardsche goederen, die het stoffelijk eigenbelang boven het geestelijke goed stellen.

De werkman, ook de behoeftige werkman, gaat van de kribbe van Kerstmis niet weg zonder praktische lessen mede te nemen.

Hij leert het lot der rijken niet te benijden, noch minder de orde, door de Voorzienigheid vastgesteld, omver te werpen. Er is geen opstand van de lagere standen tegen de hoogere denkbaar, wanneer zij geleerd hebben door het goddelijk voorbeeld dat deze niet meer benijdenswaardig zijn.

De werkman dan vooral, wanneer hij in druk en ellende verkeerd, leert bij de Kribbe, dat hij in die oogenblikken de voetstappen van nabij drukt van zijnen Goddelijken Meester.

Hij werkt en zweogt tot verbetering van zijn lot, maar ook hij leert bidden en zijne toevlucht nemen tot Hem, die niet anders kan, dan medelijden hebben met onze ellende.

MAX.

KERSTLIED.

O dag van Zaligheid ! O dag van wonderheên !
Lieve luister
Die het duister
Doorstraalt en d'oude kluister
Zoo welkom breekt van een.
Met wat zangen
U ontvangen ?
De Hemel is met 't aardrijk gemeen.

'k Zie d'Enge'len boven u neêrwieglen,
Wat komt U over, Bethehem ?
'k Zie maagdlijk goud alom weêrspieglen
En hoor, ja hoor der Eng'len stem.
Bekleedde ooit morgenzon de transen
Met een zoo schitterend gewaad !
O liefelijke dageraad !
Neen nooit ontstroomden u zoo kostelijke glanzen

Voor Wien de Serafs oogen scheemlen,
Die voor 't gelaat zijn vleuglen vouwt,
Is neergedaald van uit de Heemlen,
De lucht heeft ons geluk gedauwd.
Het aardrijk, den schoot ontsloten,
Heeft voor het menschelijk geslacht,
Den Alverlosser voortgebracht
En Jesses oude stam is jeugdig uitgesproten.

Zij welkom, welkom duizendmalen !
O, Opperkoning van 't heelal,
Gij die der Heemlen luisteralen
Verwisselt met een armen stal ;
Om in de minnelijkste plassen,
Door godlijk zuivren liefdegloed,
Van uw onschuldig offerbloed,
De zonden van 't heelal genadig af te wassche.

Rijs op ! Libaan, verhef uw kruinen ;
Op, Laron ! glans in nieuwe jeugd ;
Jeruzalem ! blaas lof bazuinen ;
Gij, Juda ! springt en danst van vreugd'.
Heft aan ! Verloste stervelingen !
Een God is met ons vleesch omgord
En daar heel d'aarde een Hemel wordt
Waan niet van ooit te veel, van ooit genoeg te zingen.
X.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 10 JANUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 272 koeien en kalveren, 263 vette varkens en 1330 magere varkens, schapen 1, paarden 311.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. VANDERLIST alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Dinsdag, Kerstdag, 25ste December zal de apotheek van M SWINKELS alleen open blijven.

De comptante betaling wordt vereischt.

ONZE MAATSCHAPPIJEN.

Met meer zekerheid nog dan verledene week, kunnen wij den grootsten bijval voorspellen aan de buitengewoone tooneelkundige vertoning welke de ijvervolle meesters van het **Sint Jozefspatronaat** woendag aanstaanden, tweeden Kerstdag, om 8 ure, in de feestzaal der Concordia, ten voordeele ven hun werk, zullen geven.

De repetities van het stuk loopen opperbest van stapel en het publiek kan zich verwachten op eene onberispelijke uitvoering van het voortreffelijk blijspel *Baron Onesiphoor van Habernuks Santenac.*

Ook kunnen wij onze lezers niet genoeg aanraden zich woensdag talrijk naar de Concordia te begeven. Niet alleen zullen zij het genoegen hebben een voortreffelijken avond door te brengen, maar zij zullen daarenboven nog de gelegenheid hebben aan den voorspoed van het uitmuntende werk van het Sint-Josefspatronaat bij te dragen, werk dat zooveel goed in onze stad teweeg brengt.

Voor het programma, zie de aankondigingen.

Volksbond St-Maternus.

Talrijke eere- en werkende leden, waren verleden zondag in de lokalen van den Volksbond samengestroomd, om er eene uiterst belangrijke voordracht bij te wonen. De Z. Eerw. Heer Deken, en verschillige andere geestelijken, de Heeren Burgemeester en Schepenen der stad, en meer andere voorname personen, woonden insgelijks deze vergadering bij.

Deze voordracht werd gegeven door den welgekenden en gevierden volksspreker, den Heer Ramaekers, Provincieel raadslid en Burgemeester te Zeelhem.

Spreker had als onderwerp gekozen : *Wat kan de Staat doen om den werkman gelukkig te maken ?*

Het zou ons te verre leiden, moesten wij deze voordracht in al hare bijzonderheden mededeelen. Zeggen wij nochtans dat den heer Ramaekers niet onder zijne gekende faam gebleven is. Op eenvoudige en soms zeer geestige wijze, toonde hij al het belachelijke en niet te verwezenlijken der socialistische leerstelsels aan, en wees onder andere, welken uitslag het vernietigen van het geloof bij den werkman, doet wat de socialisten vooral beoogen, in het ongelukkige Frankrijk heeft teweeg gebracht.

De achthare spreker drukte vooral op de plichten der werklieden jegens hun zelven, jegens hunnen patroon, jegens hunne overheid ; de plichten van den patroon ten opzichte der werklieden ; de plichten van den staat ten opzichte zijner onderdanen, en toonde tevens aan hoe de Staat kan bijdragen in het geluk van den werkman door 't verbeteren der Pensioenwet, het ondersteunen en begunstigen der Maatschappijen van Onderlingen Bijstand, der Raiffeissenkassen, enz. enz.

M. Ramaekers wees in 't voorbijgaan op de bloeienden toestand der werkende klas, tijdens de middeleeuwen, bij het bestaan der gilden, en zette allen aan, evenals toen, altoos den Godsdienst tot grondvesting te nemen van alle onderneming.

Om kort te zijn, het was eene nuttige en leerrijke voordracht, met talrijke voorbeelden gestaafd, die den besten indruk op al de aanwezigen gemaakt heeft, en dikwijls door hen met daverend handgeklap werd onderbroken.

Ook was M. Advokaat Delvoie Voorzitter van den Volksbond, de tolk van allen toen hij M. Ramaekers bedankte voor deze schoone voordracht, en bijzonder voor de beloofte die de gevierde spreker gedaan had binnen kort nogmaals zijn eenvoudig doch krachtdadig woord in den Volksbond te komen laten hooren. Dit is ten andere de wensch die zondag luidop door allen werd uitgedrukt.

* * *

Na deze voordracht werd aan de leden aangekondigd, dat de Volksbond St-Maternus met toelating der Bestendige Deputatie, door heeft van 7 December laatstleden, eene GROOTE TOMBOLA gaat inrichten.

Zeer groote en belangrijke prijzen zullen op eenen lateren datum uitgelot worden.

Daarenboven, iedere maand, te beginnen van Januari aanstaande, wordt eene obligatie (Brussel) waarde 100 fr. uitgelot.

De prijs van het nummer zal slechts 10 centiemen bedragen.

Daarna had de uitloting plaats der aangekondigde tombola, zoodat menig lid met een gewonnen prijs huiswaarts keerde.

Tongeren. — BIJ DE KATHOLIEKEN. — Zaterdag avond had het jaarlijksch banket plaats der Tongersche katholieken, in de zaal der Concordia. Er waren ruim 200 aangezetenen, waaronder bemerkt werden : M. Burgemeester en Senator Meyer en de twee schepenen, MM. Delvigne en Modave, de HH. Zeegers, Deckers en Van Ormelingen, gemeenteraadsleden, HH. J. Delvoie, F. Deploige en Frans Schaetzen, provincieraadsleden, A. Caimo, arrondissementscommissaris, enz., verscheidene Heeren Geestelijken, partijleiders, leveraars en werkers uit al onze bloeiende maatschappijen, al de leden der Koninklijke Harmonie, en meer andere nog.

De eeretafel was voorgezeten door M. Ridder Franz Schaetzen, voorzitter der Concordia.

Bij het nagerecht stelde de heer voorzitter een dubbelen heildronk in aan Paus en Koning. Daarna deed hij verslag over de werkzaamheden der verschillende afdeelingen der Concordia en spoorde, in een woord, de katholieken aan tot eendrachtelijke werking voor de gemeentekiezingen van aanstaande maand october.

De heer Burgemeester Meyers deed eene flinke vlaamsche politieke redevoering, waarin hij den strijd beteekende, welken de katholieken aanstaande jaar zullen te leveren hebben tegen de liberalen op kiesterrein.

De heer Joz. Delvoie, advokaat, ondervoorzitter der Concordia, droeg de gezondheid voor der katholieke meerderheid van het stadhuis en inzonderlijk van den wakkeren en sympatieken burgemeester Meyers.

Het vervolg van den avond werd heel aangenaamd vervuld door de leerlingen der muziekschool en zanglieflebbers.

Gouden bruiloft. — Maandag werd alhier de gouden bruiloft gevierd der echtelingen Gerard Simons en Anna Maria Eysenbach : de eerste afkomstig van Ubach-Overworms, de andere van Martenslinde.

De nieuwstraat waar de jubilarissen woonen, was met dennen beplant en prachtig versierd. Aan alle huizen wapperde de nationale vlag.

Wij hebben er de volgende jaarschriften bemerkt : Aan het huis der feestelingen :

GOEDE GOD SCHENK DEZE ECHTELINGEN
ALLE GELUK.

In de straat, op een praalboog :

SIMONS-EYSENBACH, UWE GEBUREN, IN BLIJ
GESCHAL,
VIEREN HEDEN UW VIJFTIG JARENTAL.
PLECHT 'T DIAMANTEN JUBELFEEST VIEREN,
IS AL UWER GEBUREN VURIGSTE WENSCH.

De geiukkige ouderlingen, welke er beide nog braaf, kloek en sterk uitzien, waren dien dag omringd van hunne kinderen en kleinkinderen en naaste verwanten. Langs de bevlagde buurtstraten trokken zij in stoet, rond 10 ure, naar de hoofdkerk, alwaar te hanner eer, eene schoone dankmis opgedragen werd door den Z. E. H. Deken Theunissen, welk ook de jubilarissen met eene hartelijke toespraak vereerde.

Bij het naar huis keeren ontvingen de echtelingen Simons menig blijk van belangstelling. In hunne woning, welke feestelijk versierd was, ontvingen zij den heer burgemeester Meyers en de schepenen, die hun namens de stad kwamen gelukwenschen.

Redevoering uitgesproken door den heer voorzitter van het feestcomiteit, J. Rubens, ter gelegenheid van het gouden jubelfeest van Simons-Eysenbach.

GEACHTE BRUIDEGOM EN BRUID,

't Is heden dat wij vieren den 50ste verjaardag van uw gezegend huwelijk en gouden bruiloft. Vijftig jaren zijn vervlogen als een rook die in de lucht stijgt en verdwijnt. Maar eindelijk is de gewenschte dag genaderd dien God bestemde om uwen gezegenden jubilé te vieren. 't Is waarlijk de Voorzienigheid Gods, die u gedurende vijftig jaren bewaakte en beschermde tegen onheilen en ziekten, en u 't geluk schenkt heden uw gouden bruiloft te vieren. Ook is het een geluk voor kinders, op den dag van heden te kunnen deelnemen aan de vreugde welke hunne ouders komen te genieten ; niet alleen de kinders, maar ook al uwe vrienden nemen deel aan uwe vreugde, en wenschen u hartelijk proficiat ; in naam dezer vrienden vervoorloof ik mij dezen bloemtuil op te offeren aan de bruid om u te overtuigen dat wij allen oprechte vrienden zijn ; bij deze druk ik mijne vurigste heilwenschen uit, dat God u moge bewaren en eene goede gezondheid schenken, opdat wij allen nog het geluk mogen hebben, met tien jaren deel te nemen aan uw diamanten bruiloft. Nu dwing mij de gelegenheid, in naam der jubilarissen, de inwoners der Nieuwstraat te bedanken, om de voorzorgen en maatregelen welke zij genomen hebben om deze straat zoo prachtig te versieren. Ook zijn wij overtuigd dat er in de Nieuwstraat, tusschen de inwoners, vriendschap heerscht en ook eendracht ; en eendracht maakt macht ; zoodat men in eene kleine straat eene groote gouden bruiloft kan vieren. Ik bedank niet alleen de inwoners der Nieuwstraat, maar ook die der naburige straten, en allen die deelgenomen hebben aan dit feest. De vaandels wapperen om ons te overtuigen dat allen jubelen over het geluk van Bernard en Marianne. Ook dank ik onzen

---

Ter wille eener vrouw

22ste VERVOLG.

Maar waar halen wij eene boot vandaan ? vroeg ik.

Ik die altijd aan wal geleefd had en nooit te voren met schepen te doen had gehad, kon mij niet voorstellen hoe ik den reuzen arbeid zou kunnen verrichten, waar hij ons opnieuw voor gezet had.

— Over dat punt behoeft ge u niet ongerust te maken, antwoordde hij, gij kunt booten genoeg krijgen als ge ze betalen wilt. Ik wil natuurlijk geen invloed op u uitoefenen, doch er ligt nu eene zeer goede boot op de rivier, *The Wealtk of Argentina*. De eigenaar daarvan, tevens de kapitein, is een man luisterende naar den eenvoudigen naam van Brown — Septimus Brown. Het is een zeer fatsoenlijk man en had ik er het geld voor, dan zou ik zelf dat schip afhuren. Ik heb, eerlijk gezegd, vandaag reeds getracht hem te bewegen op goed geluk zaken met mij te doen, doch hij scheen mij niet geheel te vertrouwen. Een man met een juisten blik zult gij zeker zeggen, M. Vargenal !

— En als wij hem kunnen bewegen zijn boot aan ons te verhuren, waar moet hij heen ? vroeg ik, in de hoop dat hij zich verspreken zou.

— Dat blijft geheim tot wij uit het zicht van Argentinië zijn.

— Maar ge denkt toch niet dat wij ons aan u zullen overgeven, riep ik, ge verzint dat alles om uit Argentinië weg te komen, waar de policie u zoekt ? Ik geloof dat ge ons eene kat in den zak wilt laten koopen.

— Dat moet ge doen of niet doen, zegde hij, het is voor u, *kruis of munt*. Gij moet mijne voorwaarden aannemen en ge moet terstond beslissen.

— Wij hebben beslist, zegde Vargenal, dat is afgesproken. Wij zullen den kapitein morgen vroeg opzoeken en trachten zijn schip te huren. Maar hoe kunnen wij hem afspreken, als wij niet weten waar wij heen moeten ? Niemand zal ons vertrouwen met zulk een verzoek.

— Geld doet alles, zegde Mulhausen, geef hem genoeg en hij brengt u waar ge wilt. En, als ge het niet kwalijk neemt, zal ik u thans verlaten. Als ge mij verder iets te zeggen hebt hebt ge dit slechts aan Morgrave te zeggen en hij zal mij uwe boodschap overbrengen.

— Gij schijnt met Richard Morgrave op zeer goeden voet te staan, merkte Vargenal op.

— Op zeer goeden voet, zegde de ander, want de tegenwoordige Richard Morgrave is mij van veel nut. De arme kerel wil zijn lot weten ; bedenk wat dit alles voor hem beteekent en ge zult begrijpen dat hij zekerheid verlangt. Maar als ik in uwe plaats was, zou ik hem niets meedeelen van hetgeen ik u verteld heb, ten minste niet voor het laatste oogenblik en dan nog zou ik hem niet zeggen welken kant wij uitgaan. Evenwel, ge kunt van deze waarschuwing al of niet gebruik maken. En thans heb ik de eer u goeden avond te wenschen. Ik hoop van u te zullen hooren morgen vroeg.

Met die woorden lichte hij zijn hoed voor ons op, maakte een buiging en verdween.

Toen hij weg was, keerde ik mij eerlijk gezegd vrij kwaad tot Vargenal.

— De verantwoordelijkheid over dit besluit ligt bij u, sprak ik, wat mij betreft, geloof ik dat wij dwaas doen, hem te vertrouwen, na al hetgeen wij weten.

— De tijd zal het leeren, zegde Vargenal kalm, voor het oogenblik zie ik niet in dat wij anders konden handelen, wij kennen nu althans, naar ik geloof, de reden waarom hij Blake vinden wil. Zijn verhaal stemt zoo volkomen overeen met hetgeen wij van hem gehoord hebben. Bovendien, bedenk eens wel welke macht wij over hem zullen hebben ; als wij het schip huren en hij gaat met ons mee, is hij geheel in onze macht. Als hij ons mocht bedriegen, brengen wij hem hier terug en leveren hem aan het gerecht over. Neen, ik geloof bepaald dat hij thans met open kaart gespeeld heeft.

— Gelooft gij dan dat er iets waar kan wezen van hetgeen hij ons omtrent Godfrey Blake meedeelde ? Gelooft gij dat hij ter dood veroordeeld zou kunnen worden, wegens deelneming aan eene samenzweering ?

— Hoe kan ik dat beoordeelen ? antwoordde hij, het kan waar zijn of niet waar zijn. Godfrey Blake was een onverschillig, woest heer, altijd klaar voor standjes maken en daarom valt er niet te zeggen wat hij dan al niet kan gedaan hebben. Maar hoe hij gekomen is waar hij is, en hoe Mulhausen daar achter is geraakt, zijn vragen, die moeielijker zijn te beantwoorden. Doch, gelijk ik zegde, dat zal de tijd wel leeren. Wat wij te doen hebben is, eene boot huren en dan Argentinië verlaten. Eigenaardig genoeg, ik koop thans in 't geheel niet meer zoo zeer als een uur geleden, dat de policie Mulhausen te pakken krijgt.

Wij gingen eenige oogenblikken zwijgend verder.

— Ik geloof, hernam hij eindelijk, dat wij jufvrouw Blake meedeeling doende van hetgeen wij gehoord hebben, geene melding moeten maken van dat deel van Mulhausen's verhaal waarin hij vertelde in welken gevaarlijken toestand haar broeder zich bevindt.

— Ik begrijp u, sprak ik, en zal dit bedenken. Wat ik zeggen wil, Vargenal, kunt gij u verbeelden dat ge, thans deze wonderlijke zaken in de Argentijnsche Republiek belevende, nog geen twee maanden geleden nog als eerzame notaris in uw kantoor in Bloomsbury Square zat ?

— Ik kan het mij nauwelijks voorstellen, antwoordde hij, en ik geloof dat mijne klerken maar niets van mijne avonturen moeten vernemen, het zou hen in den grond bederven. Ik wil wel erkennen dat ik nooit gedacht had op mijn ouden dag te middernacht te zullen rondzwerven in een Zuid-Amerikaansche stad, nog wel met een revolver in mijn zak.

— Hadt ge dan zulk een wapen bij u gestoken ? vroeg ik lachend.

— Ik ware zonder zoo iets hier niet heengegaan, antwoordde hij, en gij ?

— Er zit iets zwaars in mijnen zak dat gelijkt op hetgeen gij bedoelt, zegde ik, ik vrees, Vargenal, dat we met een paar schurken te doen hebben. Wij zullen onze slechte manieren moeten zien af te leeren voor we te Londen terugkeeren.

— *Als wij* er ooit terugkeeren, zegde hij, ik geloof dat het maar goed is dat de bestuurders van mijne levensverzekeringmaatschappij niet weten dat ik op het punt sta op reis te gaan met Mulhausen en Richard Morgrave, ze moesten dan eens dubbele premie gaan vergen.

Hoewel het reeds zeer laat was toen wij in ons hotel terugkeerden, vernamen wij dat jufvr. Blake nog op ons zat te wachten.

Toen Vargenal dit vernam, wenschte hij mij goeden nacht en zegde dat hij naar bed ging.

— De tijding zal zij liever hooren uit uwen mond, dan uit dien van een ouden kerel als ik ben, sprak hij.

Hij klopte mij grinnikend op den schouder en begaf zich naar zijne kamer.

— Hebt ge goede tijding voor me ? vroeg zij, zoodra zij mij zag.

— Eindelijk hebben wij iets mede te deelen, antwoordde ik, doch alvorens u te vertellen wat het is, moet ik u zeggen dat wij alleen op Mulhausen's woord moeten aannemen dat het waar is.

— Wat is er ? riep zij, o, mijnheer Brudenell, als ge mij slechts een sprankje hoop kunt geven zal ik u eeuwig dankbaar zijn. Wat heeft Mulhausen u verteld ?

— Hij heeft vandaag vernomen, doch hoe weet ik niet, dat uw broeder leeft, doch dat hij ergens, ver van hier in de gevangenis zit.

— Goddank, dat hij althans leeft ! riep zij, de gevouwen handen hemelwaarts heffende, God zij dank !

Toen hernam zij na eenig stilzwijgen :

— Gij weet niet hoe gelukkig gij mij gemaakt hebt ! Doch gij zegdet dat hij in de gevangenis zit : wat moeten wij nu doen en waar is hij.

— Mulhausen vertelde ons dat hij betrokken is geweest bij een opstand, gevangen werd genomen en in de gevangenis geworpen. Hij wil ons niet zeggen in welk land, vóór wij Argentinië zullen hebben verlaten en op weg zijn om hem te zoeken.

— Maar wat moeten wij dan doen ? Kunnen wij niet dadelijk handelen ?

— M. Vargenal en ik zullen morgen vroeg trachten eene stoomboot af te huren. Als dit gelukt, gaan wij dadelijk op reis en Mulhausen gaat mee. De man is hier niet veilig en moet hier vandaan. Eerst als wij op zee zijn wil hij ons den naam van het land noemen.

— Dat schijnt zeer vreemd, niet waar ? Zou hij de waarheid hebben gesproken ?

— Dat is niet na te gaan, wij kunnen er niet over oordeelen en moeten slechts het beste hopen. Hij schijnt er zeer op gesteld op reis te gaan en behalve dat hij natuurlijk gaarne dit land uit wil, zie ik niet in waarom hij ons zou willen bedriegen. Bovendien, wanneer hij ons bedriegt, zullen wij hem in onze macht hebben. Neen, ik geloof niet dat hij dat zal doen.

— Is het niet na te gaan in welk land den laatsten tijd opstand geweest is ?

— M. Vargenal en ik hebben daar straks die vraag ook reeds besproken, doch konden tot geen antwoord komen. In de laatste drie jaren zijn er opstanden geweest in Bolivia, Brazilië, Nicaragua, Cuba, Venezuela en Guatemala.

— Hoe het zij, als wij maar weg komen zal M. Mulhausen ons zeggen waar het is en dan zullen wij hem kunnen bevrijden. Maar, M. Brudenell, dan moeten wij geen tijd verliezen en dadelijk vertrekken. Als mijn broeder in gevaar verkeert, dienen wij oogenblikkelijk te handelen. Waar ligt het schip dat ge bedoelt en binnen hoeveel tijd kunnen wij weg zijn ?

— Mulhausen heeft ons een schip aangeduid dat naar zijne meening zeer geschikt zal wezen, zegde ik, en zooals ik daar straks reeds zegde, morgen vroeg, of beter gezegd dezen morgend, want het is nu reeds laag over twaalven, zullen M. Vargenal en ik naar de haven gaan en trachten met den kapitein tot overeenstemming te komen.

— Ik dank u uit den grond mijns harten, zegde zij, mij hare lieve hand toestekende met de bevalligheid, die haar kenmerkte, gij hebt mij gelukkiger gemaakt dan ik u zeggen kan.

— Jufvrouw Blake, zegde ik met plotseling opkomenden ernst, ik hoop dat gij weten zult dat ik alles voor u zou doen ; dat ik mijn leven zou willen geven om u een uur verdriet te kunnen besparen.

— Gij zijt de vriendelijkheid en opoffering zelve geweest, zegde zij, de oogen neerslaande, terwijl zij begon te beven, ofschoon ik niet begreep waarom, aangezien ik, in aanmerking nemende hetgeen ik wilde zeggen, eerder reden had mij onrustig te gevoelen. Ik had reeds dagen lang tegen mij zelf geworsteld, maar nu scheen het alsof de hartetocht, dien ik tot duszverre had weten te bedwingen, moest uitbarsten en mij als het ware in stukken zou scheuren.

— Jufvrouw Blake, zegde ik, steeds hare hand in de mijne houdende, Mildred, als ik u zoo noemen mag, in dit oogenblik van geluk kan ik niet langer zwijgen. Gij moet mij thans zeggen of gij weet waarom ik gedaan heb en nog doe wat een man zou kunnen, om u te helpen.

— Ik geloof dat ik het niet begrijp, zegde zij, en ik meen dat men haar onder deze omstandigheden die kleine leugen mocht vergeven.

— Als gij het dan niet begrijpt, zal ik het u zeggen, hernam ik, Mildred, ik heb dit alles gedaan omdat ik zoo verwaand ben geweest om u lief te hebben ; neen, dat zegt niet genoeg — om den grond te aanbidden waarop gij uwe voetstappen hebt gezet.

Zij antwoordde niet, doch ik merkte vreugdevol op dat zij geene pogingen deed om mij te ontvluchten.

— Mildred, hernam ik, doch thans op een toon, dat ik ternauwernood mijne eigene stem herkende, kunt ge niet zien dat ik u lief heb gehad sedert dien dag toen ge tot mij gekomen zijt om mijn raad te vragen ? Kunt ge mij ook een weinig liefhebben ?

Ditmaal zag zij mij think in het gelaat ; in hare oogen straalde een licht, dat ik daarin nog niet gezien had ; het licht der liefde, dat onder geen enkele omstandigheid kon worden uitgedoofd.

— Ik heb u lief, zegde zij, zoo zacht, dat ik haar nauwelijks kon verstaan.

En zooals zij daar nu voor mij stond, mij aanziende met die lieve, trouwe oogen, scheen zij het schoonste en heiligste wezen, waarin God zijn adem geblazen had.

— Gij hebt mij lief, vroeg ik nog eens, als wilde ik dat die woorden voor eeuwig in mijn geheugen zouden worden gegrift.

Ik heb u lief, antwoordde hij weer.

Hoe zal ik u kunnen zeggen hoe gelukkig ik op dat oogenblik was ? Ik had de vrouw van mijn hart gewonnen ; hare liefde was nu de mijne.

— Thans zullen wij samen verder gaan, zegde ik, hand in hand, en samen uwen broeder gaan vinden.

— God geve het, en als wij hem gevonden hebben, zal hij u zeggen hoe dankbaar hij u is voor alles wat ge gedaan hebt.

(Wordt voortgezet).